

Péter Miklós

Kolozsvár

Kolozsvári este

Ó, mennyi szín,
ó, mennyi folt,
ó, hány alakban
gyűrődik képpé ez a gomolygó égbolt!
Titkolt emlékei a hosszú napnak
Pajkosan kandikálnak a Fellegvár fölött
Fellebbentve a szürkés-kék kárpit
Aranyszegélyét...
Hullámtarajos lett
fejem felett a felleg.
Az ég: a tenger –
s földreszállt az ég:
csillagsziporkában gyúlnak sárga lángra
kis villanyfények szerte-szerteszt.
Jé! mintha gyémántokkal rakta volna ki
estélyi ruháját a fellélegző város –
mert ő még mindig
előkelő hölgy
akar maradni:
így mulat minden este.
Pedig izzadó, küzdő, fáradó
emberéletek ezreit
hordozza hajlott hátán.
Meghitt suttogássá
lanyhul a nappali lárma:
a gesztenyék alatt
egymást átkarolják a szerelmesek
és azt kérdik: „Szeretsz?”
És azt mondják: „Szeretlek!”
s arról beszélnek, mi lesz holnap
s holnapután,
két hét
vagy két év múlva...
Mindig erről, ezerszer újból, újra.
Szedelőzködnek lassan már a parkban,
Egyre ritkábban koppannak a léptek
s eltűnnek egy-egy kongó kapualjban.
S a tündöklő, szikrázó csillagsor
s a beléöltözött város
magára marad:
elhagyott asszony:
nem kell a csókja,

nem kell a tánca, rád akaszzkodó
 ölelése sem kell.
 A hazatérők napi munkájuk
 Emlékei mellé – mint minden este –
 Eltemetik a csábításokat.
 Amit ma álmodnak: a legszebb valóság.
 Nem öntik csengő rímekbe,
 Pattogó ritmusú versek zenéje
 Nem kel az ajkukon.
 Gondolatuk: a szépségé.
 Az élet, a munka, a hétköznapi szépségé
 s az estéé, mely lágy simogatással
 bársonytakaróként ráterül
 a kolozsvári háztetőkre.

Kolozsvár, 1957.

Levél a laktanyába

Messze ment fiam, gyakran jársz eszemben.
 Képed előttem akkor villan át,
 ha hajnalban hajcsárként havat hányni
 édes álmomból felkölt Jóanyád,
 ha nyulak nyálnak sőt az ujjaimról,
 és ha konyhánkban a neon kiég,
 ha kotorászva az asztalfiókban
 rá kell jönnöm: ott minden a tiéd,
 ha hírt, zenét, verset vagy viccet hallok,
 s veled osztanám mind meg, ami szólt...
 Rád s *Krajovára* gondolok, ha éjjel
Villanymozdony dudál, *dézel* sikolt.

Bethlen, 1986.

Jeremiás vállalja küldetését

Jeremiás próféta könyve 1. rész.

Megyek, Uram, ha szólni küld parancsod,
 bár ifjú szívem még vívódva lázad:
 a vének között eltölt szent alázat,
 de hirdetem a Szót, a messze hangzót.

Megyek, hisz annyi irtani valóm van:
 képmutatás, hazugság, néma bálvány.
 Boldog leszek, ha földjeink határán
 gyűl tépett gaz, romhalmaz nagy halomban.

Uram, majd akkor, ha pusztító tettem
a múltból semmit már meg nem hagyott,
s hogy Te akartad, csak mi tudjuk ketten,

mind ellenemre fújnak riadót
s romok helyébe még nem építettem,
csak ennyit mondj, Uram: „Veled vagyok!”

Bethlen, 1990.

Népszámlálás Betlehemben

Ne mondd, uram, hogy római vagyok
– oly idegen a tógád és a nyelved –,
ki latinul s görögül sem gagyog,
csak dolgozik, és nem vall semmi elvet;
fizet, ha kell, és engedelmesen
Galileából Júdeába baktat...
Nem élvezi, s a felesége sem,
hogy előnyt adjon császári lovaknak,
és nyelje a kanyargós út porát,
az örök zsidó vándorút porát...
Királyi ősöm szülőhelye ez,
hol az utód *idegen és hazátlan*.

Nem Augustus, a vérem kötelez,
hogy istállókban és kazamatákban,
síratófal tövében, templomromon
„jelen”-t kiáltsak, bárki vegyen számba.
József vagyok. Ez a föld otthonom,
s a hősök vére nem folyt el hiába!
Mária szíve alatt a Király!
Mindig velünk. Velünk van a Király!

Kolozsvár, 1993.

Hazám e föld?

Lehet-e élni ott, ahol az ország
bűnözők cinkosára bízta sorsát,
hol mását annak, ki ezreket ölt itt,
árváikat túlélő bronzba öntik,
országgyűlési s törvényszéki tollal
lopott vagyont nevére ír a tolvaj,
a hatalom szomszédoddal figyeltet,
s holnaptól törvény tiltja be a nyelved?
Maradj-e még itt, amikor a testvér
ostobának tart: „Kinn többet keresnél,
s a jólétre fizetnéd az adódat...”

A temetőket őrizték a holtak!?”
 Melyiket? Vörösmarty és Reményik
 sírján a márvány más-más kertben fénylik.
 Hová? Erdélyi, pesti Golgotára?
 A te hazádnak hol van a határa?

Kolozsvár, 2001.

Karzati jegyzőkönyv

(Országos Református Lelkészértkezlet)

Figyel a stréber, diskurál a léha,
 de a fejünket fel-felkapjuk néha:
 egy-egy szójáték robban, mint a bomba.
 Belekerül majd az irodalomba.
 Ha elmondanak egy dolgot kilencszer,
 felfogja az őshüllő-idegrendszer.
 Közösség vagyunk? Szétfolyó amalgám?
 Tán Nagyváradra költözött a Balkán?
 Nem oldjuk le lábunkról a sarut,
 de ajtó elé állítunk zsarut.
 Hiába áll ott: nem véd meg *magunktól*,
 harcol bennünk a bűnbánat s az undor.
 Lehet-e béke ott, hol papok ülnek?
 Egyházadon, Úristen, könyörülj meg!

Nagyvárad, 1991.